

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Disputationes De Deo Homine, Sive De Incarnatione Filii Dei

Hurtado de Mendoza, Pedro

Antverpiae, 1634

Sectio X. Ultima sententia de intentione & executione.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82720](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-82720)

S. Thom.
2. 1. 4. 3.

§. 259. Multò minus seruit ille ordo meritis ad Incarnationem: quia omne præmium post præiustum meritum donatur non solum liberè, sed etiam liberaliter: pertinet enim ad gratiam, quæ vocatur remuneratio: at ubi non est libertas, non est gratia, nec remuneratio. quod latè probavi disputans de merito & prædestinatione: sed præiustis meritis Patrum, Deus non est liber ad existentiam Incarnationis negandam: quia merita eam supponunt: ergo existentia Incarnationis non potest esse præmium in eo euentu.

§. 260. Item esset præmium exiguum, imò ridiculum, dare hanc actionem. O magnum præmium! cum Christus iam esset exequendus necessariò per aliam tam bonam, dare Virgini influxum est magni momenti: sicut enim est mater Dei: at quòd Virgo det hunc numero potius, quàm alium, quid illius interest?

§. 261. Hinc sumet aliquis argumentum ad probandum, Deum secundo actu terminato ad productionem & existentiam, velle absolutè existentiam Incarnationis, & non secundùm quid: quia si ponatur existentia producta per aliam actionem, adhuc Virgo secunda actione producit absolutè Christum: ergo voluntas supponens aliam, vult absolutè Christum. Probo consequentiam, quia eadem ratione se habent actio supponens aliam, & voluntas aliam supponens.

§. 262. Huic argumento respondebit aliquis, secunda actione non produci absolutè Christum, quia iam ponitur productus per aliam priorem: quemadmodum per corruptionem non corrumpitur terminus, quando destructa vna actione subrogatur alia terminum conseruans. Contrà: B. Virgo verè generat Christum, & eum absolutè producit, licet per secundam actionem, posteriorem alia producta à solo Deo. Item, illa est absolutè productio: ergo denominat terminum productum. Exemplum de corruptione non est de re: quia est alia actio præstans formalem effectum oppositum corruptioni: at vna productio non est alij opposita in effectum formali.

§. 263. Ad argumentum ex §. 261. nego consequentiam. Ad probationem respondeo, actionè secundam supponere per accidens primam, & vtramque esse ex natura sua actionem totalem: vnde effectus formalis producti præstatur æquè per vtramque: at secunda voluntas supponit per se primam: vnde non potest existere in ratione denominationis liberæ, nisi quasi dependenter à priori: vnde per se est insufficientis ad existentiam termini: voluntas autem huiusmodi nec est liberalis, nec remuneratiua, nec absolutè productiua: quia pendet à voluntate productiua termini secundùm se, & absolutè, qui iam non potest non esse: vnde in eo donando non est liberalitas: quia hæc petit carentiam necessitatis antecedentis.

S E C T I O X.

Vltima sententia de intentione & executione.

§. 264. Tandem admittunt aliqui intentionem in diuinis actibus ab executione ratione distinctam: quia executionem dicunt esse actus

liberos Dei terminatos efficaciter ad existentiam creaturarum; intentionem verò dicunt esse actum liberum Dei reflexè & efficaciter terminatum ad actus directos Dei, quos imperat efficaciter, vt per illos producantur creaturæ. Vno verbo ista sententia est, qua constituuntur præfinitiones efficaces dependentes à scientia media: quibus Deus vult reflexè actus suos, & totum statum conditionatum, in quo scientia media cognouit liberum arbitrium creatum bene operaturum.

§. 265. Non disputo nunc præfinitiones istas à me alibi impugnatas abunde, neque item te morabor in confutanda ista intentione & executione: quia ego non voco ordinem intentionis actus Dei terminatos ad finem distinctos ab electione mediòrum: quia dum non ponuntur duo actus efficaces immediatè terminati ad finem, quorù primus sit ante totam electionem mediòrum (qui primus vocatur intentio,) secundus verò dicitur executio, estq; post totam electionè & existentiam mediòrum; de quibus egi à §. 170. Dum igitur hi actus non ponuntur, non est quæstio de re, sed tantùm de voce: quamuis admittantur duo actus efficaces ratione nostra distincti, alter ad finem, alter ad mediù, vt etiam obseruaui §. 196. & 204. His igitur prætermisissis tota hæc series actuum non est ad scopum præsentem: quia numquam videtur Incarnatio existens in statu absoluto per aliquem actum Dei, priorem ratione alio actu ipsius Dei pertinente ad eius executionem. Quia illa præfinitio est reflexa, volens transferre statum conditionatum obiecti in absolutum per media cognita sortitura effectum: actus verò directi non sunt in statu absoluto nisi imperati illa præfinitione. Ob quod ea opinio est inutilis ad examinandum, vtùm Incarnatio videatur existens independenter à peccato, deinde decernatur quoad substantiam dependenter ab eodem peccato.

S E C T I O XI.

Opinio de duobus actibus adequatis.

S V B S E C T I O I.

Proponitur.

§. 266. P. Suarez aliam minùs salebrosam viam iniuit. Genet Deum allectum ad Incarnationem intrinseca bonitate. Ex quo decreto visus est Christus bene operas: & ob eius opera præuisa vult homines prædestinare ante peccatum præuisum: deinde videns Adami peccatum, voluit alio decreto efficaci substantiam eandem Christi cum accidentibus passibilitatis: visà autem morte Christi, ob eam dedit hominibus gratiam reparatricem à peccato.

§. 267. Ex qua opinione sequitur Primum, B. Virginem excipi potuisse à peccato, & eius debito ob merita Christi. Secundò, angelos accepisse gratiam ex meritis Christi. Tertio, primam gratiam Adami fuisse ex meritis Christi. Quarto, Christum factum hominem, & passum propter nos homines, & propter nostram salutem. quo differt ab Scoto, qui agrè tuetur venisse Christum è cælis vt nos redimeret.

§. 268. Quintò, venturum Christum tametì Adami